

dig myndighedsbehandling af nogle mennesker, som har gjort Danmark en stor ære gennem en stor, uegennyttig og til tider meget farlig indsats under meget besværlige forhold.

Vi taler her om personer, som udviser karakterstyrke, og som har store medmenneskelige egenskaber – nogle egenskaber, som ikke kun kommer befolkningen i de kriseplagede områder til gavn, nej, de styrker også Danmarks omdømme i verdenssamfundet. Desværre tyder meget på, at mangelfuld information og forskellige aflønningsformer nu vil medføre, at personer med de nævnte egenskaber vil tænke sig om en ekstra gang, før de lader sig udsende, og det synes vi faktisk i CD vil være utrolig ærgerligt.

Det er et helt grundlæggende princip i Danmark, at der skal være lighed for loven, og at lovgivningen i øvrigt skal være skruet sådan sammen, at borgerne ved, hvad de har at forholde sig til. Det er jo sådan set det, man kalder retssikkerhed, men det med gennemskueligheden kniber det dog ofte med, når man snakker om skattelovgivning, som vel jo kun de færreste forstår.

Beslutningsforslaget er imidlertid meget vidtgående, da det reelt lægger op til skattefrihed for alle offentligt ansatte, som har været udsendt siden 1995. At gå så langt mener vi dog ikke at sagerne på nuværende tidspunkt er tilstrækkelig oplyst til, men der skal ikke være tvivl om, at vi i CD ser meget alvorligt på de sager, ikke mindst på dem, hvor der tilsyneladende fra myndighedernes side er givet mere eller mindre vildledende oplysninger, som har givet de involverede en vis tro på, at lønnen var skattefri.

Omvendt mener vi dog også, at Folketinget altid skal være meget varsomt med via et beslutningsforslag at foretage en fortolkning af ligningslovens bestemmelser, for det er jo rent faktisk domstolens opgave, og heri ligger altså noget meget principielt, og det er derfor, vi nøje vil have afklaret, ikke bare hvad der egentlig er sagt, gjort og lovet, men også de mere overordnede, principielle konsekvenser, der er forbundet med, at Folketinget eventuelt vedtager en beslutning, der er i overensstemmelse med forslagets punkt 1 og 2.

I CD kan vi til fulde tilslutte os intentionerne bag forslaget om at få skabt nogle retningslinjer for de udsendte medarbejderes forhold. Vi er dog ikke helt enige i, at Folketinget skal ind og diktere kontraktforhold, da det nu engang er

arbejdsmarkedets parter selv, der normalt står for den slags, men da staten jo er arbejdsgiver, i hvert fald for dem, som efter skatteministerens overbevisning er omfattet af skattepligten, så kan man jo godt give finansministeren et vink med en vognstang om, at der her er tale om nogle personalegrupper, som der ikke er grund til at optræde alt for nært over for. Folketinget har jo endvidere mulighed for at ændre skattelovgivningen, så det fremover bliver gjort mere klart, hvad der skal beskattes, og hvad der ikke skal.

En ting er i hvert fald sikker: Der bør gøres noget. Det er fuldstændig uacceptabelt, at to personer ansat i samme offentlige myndighed, som er udsendt til stort set det samme stykke arbejde, men som er udsendt af to forskellige myndigheder, alene af den grund behandles forskelligt. Vi er også enige med forslagsstillerne i, at det ikke kan gå hurtigt nok med at få skabt en mere ensartet behandling af disse udsendelser.

Som det fremgår af min ordførertale, er vi altså i CD enige i, at der her er nogle problemer, som trænger til at blive løst, men vi er usikre på nogle forskellige mere principielle ting i forslaget, og det er de ting, vi gerne vil have afklaret under udvalgsbehandlingen, før vi tilkendegiver vores endelige stillingtagen til forslaget.

Frank Aaen (EL):

Et forslag om retfærdighed og ordentlige skatteforhold kan man jo nærmest ikke være imod. Når man så oven i købet ved, at der bag forslaget faktisk ligger en hel række urimeligheder, hvor folk er blevet dårligt behandlet, ja, så er man selvfølgelig positivt indstillet, når man ser sådan et forslag.

Der har været andre ordførere, der har været inde på, at der er betænkeligheder ved at vedtage det i den form, det har. Her hælder jeg mest til, at det ikke er så enkelt at løse problemet, som det her er fremlagt. Der er givetvis nogle mennesker, som med berettigelse kan rejse nogle erstatningskrav, måske også over for myndighederne – og det synes jeg deres faglige organisationer skulle prøve at hjælpe dem med – for der er sket nogle urimeligheder, men jeg hælder mest til at tilslutte mig de ting, der kom fra ministeren om, at der må sættes et arbejde i gang med i det fremadrettede at få skabt nogle løsninger, der er holdbare.

Så vil jeg i øvrigt derudover sige, at det måske ikke er den bedste måde at løse de her pro-